

1 Sarcina probei

Părțile trebuie să dovedească faptele care stau la baza pretențiilor și obiecțiilor lor, cu unele excepții (a se vedea punctul 1.2).

1.1 Care sunt regulile privind sarcina probei?

În temeiul Codului de procedură civilă al Republicii Lituania (*Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodeksas*), sarcina probei le revine părților în cauză.

Părțile trebuie să dovedească faptele care stau la baza pretențiilor și obiecțiilor lor, cu unele excepții prevăzute în Codul de procedură civilă.

Toate instanțele soluționează cauzele civile în conformitate cu principiul contradictorialității. Fiecare parte trebuie să dovedească faptele care stau la baza pretențiilor și obiecțiilor sale, cu unele excepții.

1.2 Există reguli privind exceptarea anumitor fapte de la sarcina probei? În ce situații? Există posibilitatea de a prezenta probe pentru a dovedi că o anumită prezumție legală nu este valabilă?

Articolul 182 din Codul de procedură civilă enumeră următoarele tipuri de fapte ca fiind scutite de sarcina probei:

faptele recunoscute de instanță ca fiind notorii;

faptele stabilite printr-o hotărâre executorie în cadrul altei proceduri civile sau administrative între aceleași părți, cu excepția cazurilor în care hotărârea judecătorească dă naștere unor consecințe juridice pentru alte persoane care nu sunt implicate în procedură (fapte preliminare);

consecințele actelor personale care constituie o infracțiune, în cazul în care astfel de consecințe au fost stabilite într-o hotărâre executorie în cadrul unei proceduri penale (fapte preliminare);

faptele care se pot prezuma în temeiul legii și care sunt de necontestat în cadrul procedurii generale;

faptele admise de părți.

O parte are dreptul să admită fapte care stau la baza susținerilor unei alte părți. Instanța poate considera un fapt admis ca fiind stabilit în cazul în care aceasta consideră că admiterea este în concordanță cu împrejurările cauzei și acest lucru nu a fost obținut prin dol, violență sau amenințare, din eroare sau pentru a împiedica aflarea adevărului.

Ar trebui notat, de asemenea, că astfel de împrejurări pot fi contestate prin prezentarea de probe în cadrul procedurii generale.

1.3 În ce măsură instanța trebuie să aibă certitudinea cu privire la un fapt pentru a-și întemeia hotărârea pe existența acelui fapt?

În cazul în care probele prezentate permit instanței să concluzioneze că există o mai mare probabilitate ca un anumit fapt să fi existat mai curând decât să nu fi existat, instanța va recunoaște faptul respectiv ca fiind stabilit.

2 Strângerea probelor

Probele în procedurile civile înseamnă orice date reale care servesc drept bază pentru stabilirea de către instanță, în cadrul procedurii legale, a existenței sau inexistenței faptelor care stau la baza pretențiilor și obiecțiilor părților, precum și a oricăror alte fapte relevante pentru luarea unei hotărâri corecte și echitabile în cauză. Aceste date pot fi stabilite prin următoarele mijloace: declarații ale părților sau terților (în mod direct sau prin intermediul unui reprezentant), mărturiile ale martorilor, probe scrise, probe materiale, procese-verbale întocmite în urma cercetării la fața locului, rapoarte ale experților, fotografii, înregistrări video și audio obținute în mod legal și alte tipuri de probe.

O instanță poate, de asemenea, să solicite unui stat membru al UE să strângă probe sau le poate obține în mod direct în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1206/2001 al Consiliului din 28 mai 2001 privind cooperarea între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe în materie civilă sau comercială în scopul ameliorării, simplificării și accelerării cooperării între instanțele statelor membre în domeniul obținerii de probe.

2.1 Pentru strângerea probelor este întotdeauna necesar ca una dintre părți să facă o cerere în acest sens sau în anumite cazuri judecătorul poate dispune, de asemenea, din proprie inițiativă, strângerea de probe?

În temeiul articolului 179 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la procedură prezintă probe. În cazul în care probele prezentate nu sunt suficiente, instanța poate să solicite părților și altor participanți la procedură să furnizeze instanței probe suplimentare și stabilește un termen pentru prezentarea acestora. O instanță are, de asemenea, dreptul de a colecta probe din proprie inițiativă (*ex officio*), însă numai în cazurile prevăzute de lege. Și anume, atunci când soluționează litigii în materie de familie sau de muncă în cazul în care, în opinia sa, acest lucru este esențial pentru a pronunța o hotărâre corectă în cauzele respective (articolele 376 și 414).

În plus, articolul 476 din Codul de procedură civilă prevede că o instanță care se pregătește să soluționeze cauze referitoare la declararea unui minor ca având capacitate deplină (emancipare):

numește o instituție pentru protecția copilului de la locul de reședință al minorului pentru ca aceasta să își prezinte concluziile cu privire la capacitatea minorului de a-și exercita în mod independent toate drepturile civile sau de a-și asuma obligații;

solicită date privind o eventuală condamnare a minorului sau încălcarea dreptului administrativ sau de altă natură;

dacă este necesar pentru a stabili nivelul de dezvoltare fizică, morală, spirituală sau mentală, dispune efectuarea unei expertize psihologice și/sau psihiatrice și solicită toate documentele medicale ale minorului sau alte materiale necesare în vederea efectuării examinării;

îndeplinește orice alte acțiuni necesare pentru pregătirea soluționării cauzei.

Articolul 582 din Codul de procedură civilă prevede, de asemenea, că, în cazul în care se soluționează o cauză privind autorizarea transferării unui drept de proprietate aferent unui bun familial, ipotecarea unui astfel de bun sau grevarea în alt mod a drepturilor reale asupra acestuia, o instanță, luând în același timp în considerare împrejurările cauzei, are dreptul să solicite probe din partea solicitantului cu privire la situația financiară a familiei (venituri, economii, alte bunuri, datorii), date referitoare la bunul familial în cauză, date de la serviciul de protecție a drepturilor copilului cu privire la părinții copilului, condițiile preliminare ale tranzacției și randamentul preconizat al acesteia, perspectiva protecției drepturilor copilului în cazul în care tranzacția nu este efectuată și alte elemente de probă.

2.2 În cazul în care cererea uneia dintre părți cu privire la strângerea de probe este aprobată, care sunt etapele următoare?

În scopul colectării de probe (în conformitate cu articolele 199 și 206 din Codul de procedură civilă), o instanță poate solicita unei persoane fizice sau juridice să prezinte probe scrise sau probe materiale, care trebuie depuse direct la instanță în termenele stabilite. În cazul în care persoanele fizice sau juridice nu sunt în măsură să prezinte probele scrise sau probele materiale solicitate sau nu sunt în măsură să facă acest lucru în termenul stabilit, acestea trebuie să

informeze instanța în această privință și să indice motivele. O instanță poate emite unei persoane care solicită probe scrise sau probe materiale un certificat care îi dă acesteia dreptul să obțină probele astfel încât acestea să poată fi prezentate instanței.

În cursul pregătirilor pentru o ședință de judecată, un judecător desfășoară, de asemenea, alte activități procedurale necesare pentru pregătirea în mod corespunzător a ședinței (solicită probe care nu pot fi obținute de către participanții la procedură, obține probe din proprie inițiativă atunci când instanța este abilitată să facă acest lucru, în temeiul Codului de procedură civilă, etc.).

2.3 Care sunt situațiile în care instanța poate respinge cererea uneia dintre părți de strângere de probe?

Instanța poate respinge probele în următoarele circumstanțe:

în cazul în care acestea sunt inadmisibile;

în cazul în care probele nu confirmă sau infirmă faptele relevante pentru cauză (articolul 180 din Codul de procedură civilă);

în cazul în care probele ar fi putut fi prezentate mai devreme, iar prezentarea tardivă a acestora va întârzia procedura [articolul 181 alineatul (2) din Codul de procedură civilă].

Orice documente sau alte elemente de probă pe care își întemeiază reclamantul cererea, dovada că a fost plătită o taxă judiciară și cererile de solicitare de probe pe care reclamantul nu este în măsură să le prezinte, indicând motivele pentru care probele nu pot fi prezentate, ar trebui să fie anexate la cererea introductivă pentru a fi admise de către instanță (articolul 135 din Codul de procedură civilă).

Ar trebui remarcat, de asemenea, că o instanță de apel va refuza să accepte noi elemente de probă care ar fi putut fi prezentate la o instanță de prim grad de jurisdicție, cu excepția cazurilor în care această instanță a refuzat în mod greșit să accepte probele sau în cazul în care necesitatea de a prezenta probele a apărut ulterior (articolul 314 din Codul de procedură civilă).

2.4 Care sunt diferitele mijloace de probă?

Astfel cum sunt definite în Codul de procedură civilă, probele în procedurile civile înseamnă orice date reale care servesc drept bază pentru ca o instanță să constate, în cadrul procedurii prevăzute de lege, dacă împrejurările care stau la baza pretențiilor și obiecțiilor părților există sau nu, precum și alte împrejurări relevante pentru a lua o decizie echitabilă și corectă în cauza respectivă. Aceste date pot fi obținute după cum urmează: declarații ale părților sau ale terților (direct sau prin intermediul unui reprezentant), depoziții ale martorilor, probe scrise, probe materiale, procese-verbale întocmite în urma cercetării la fața locului și rapoarte de expertiză.

Fotografiile și înregistrările audio și video care au fost obținute în mod legal pot servi, de asemenea, drept probe.

2.5 Care sunt metodele de obținere de probe de la martori? Acestea diferă de metodele folosite pentru obținerea de probe de la experți martori? Care sunt normele în ceea ce privește depunerea probelor scrise și avizele/rapoartele experților?

Articolele 192-217 din Codul de procedură civilă prevăd următoarele norme de reglementare a metodelor de obținere a probelor de la martori și de la martori experți:

Procedura de examinare a martorilor

Fiecare martor este citat într-o sală de judecată și este audiat în mod individual. Martorii care nu au fost audiați nu pot rămâne în sala de judecată în timpul ședinței. Martorii care au fost audiați trebuie să rămână în sala de judecată până la încheierea ședinței. În cazul în care martorii audiați solicită acest lucru, instanța le poate permite să părăsească sala de judecată după ce au fost ascultate opiniile participanților la procedură.

Un martor poate fi audiat la domiciliu dacă nu poate să se prezinte în instanță în urma unei citații pe motiv de boală, vârstă înaintată, invaliditate sau din alte motive importante recunoscute de către o instanță, iar partea care a chemat acel martor nu poate să îi asigure prezența în fața instanței.

Instanța stabilește identitatea martorului și îi explică drepturile și obligațiile, precum și răspunderea în caz de încălcare a jurământului și de neîndeplinire sau îndeplinire necorespunzătoare a oricăror alte îndatoriri.

Înainte de audiere, martorul depune un jurământ cu mâna pe Constituția Republicii Lituania (*Lietuvos Respublikos Konstitucija*) și declară: „Eu (numele complet), jur în mod cinstit și cu bună-credință să spun adevărul fără să omit, să adaug sau să modific nimic”. Un martor care a depus jurământul semnează textul jurământului. Jurământul semnat este anexat la documentele cauzei.

După stabilirea relației martorului cu părțile și cu terții și a altor împrejurări relevante pentru evaluarea probelor sale (educație, ocupația martorului etc.), instanța solicită martorului să declare în fața acesteia toate lucrurile pe care le cunoaște cu privire la cauză și să evite să divulge informații pentru care martorul nu este în măsură să specifice sursa.

După momentul depoziției, martorului îi pot fi adresate întrebări. Un martor va fi interogat mai întâi de către persoana care a solicitat citarea acestuia și de către un reprezentant al persoanei respective. Martorul va fi interogat ulterior de către alți participanți la procedură. Un martor citat la inițiativa instanței va fi interogat mai întâi de către reclamant. Judecătorul trebuie să ignore întrebările cu răspuns sugerat și întrebările irelevante pentru cauza respectivă.

Judecătorul are dreptul să adreseze întrebări în orice moment în timpul examinării martorului.

Dacă este necesar, la cererea unui participant la procedură sau din proprie inițiativă, instanța poate să reaudieze un martor în cadrul aceleiași ședințe de judecată, poate să cheme martorul audiat la o nouă ședință de judecată a aceleiași instanțe sau să confrunte martorii între ei.

În cazuri excepționale, în care este dificil sau imposibil să se audieze un martor în instanță, instanța sesizată cu o cauză are dreptul să administreze o mărturie scrisă în cazul în care, în opinia instanței și având în vedere identitatea martorului și fondul împrejurărilor cu privire la care urmează să fie depusă mărturia, acest lucru nu va avea un efect negativ asupra stabilirii faptelor esențiale din speță. La inițiativa părților, un martor poate fi citat pentru o audiere suplimentară în instanță dacă acest lucru este necesar pentru stabilirea mai detaliată a faptelor cauzei. Înainte de a depune mărturie, martorul trebuie să semneze textul jurământului prevăzut la articolul 192 alineatul (4) din Codul de procedură civilă și este avertizat, după confirmarea scrisă, că furnizarea de probe false constituie infracțiune. Mărturia scrisă trebuie să fie depusă în prezența unui notar și este certificată de acesta.

Audierea experților

Avizul experților este citit cu voce tare în cadrul unei ședințe de judecată. Înainte de citirea avizului, expertul (experții) care a (au) furnizat avizul respectiv și care participă la ședința de judecată trebuie să depună jurământul punând mâna pe Constituția Republicii Lituania și declarând: „Eu (numele complet), jur să îmi îndeplinesc cu onestitate îndatoririle de expert în cadrul procedurii și să prezint un aviz imparțial și motivat, bazat pe expertiza mea completă”. În cazul în care audierea expertului este efectuată în afara unei ședințe de judecată, textul jurământului semnat de către expert constituie parte integrantă a raportului de expertiză. Experții incluși în Lista experților judiciari din Republica Lituania (*Lietuvos Respublikos teismo ekspertų sąrašas*) care au depus un jurământ la momentul înscrierii în lista respectivă nu trebuie să depună un jurământ în fața instanței și se consideră că aceștia au fost avertizați cu privire la răspunderea lor în cazul în care prezintă un aviz și declarații false.

O instanță are dreptul să solicite unui expert să își explice oral avizul. Explicațiile orale referitoare la avizul unui expert sunt incluse în procesul-verbal al ședinței de judecată.

Pot fi adresate întrebări experților pentru a explica sau a completa avizul expertului. Persoana care solicită numirea expertului are posibilitatea de a-i adresa prima întrebări. Ulterior expertul poate fi interogat de alți participanți la procedură. Dacă expertul este numit de instanță din proprie inițiativă, reclamantul are posibilitatea de a adresa primul întrebări expertului.

Judecătorii au dreptul să adreseze întrebări expertului în orice moment pe durata audierii acestuia.

Avizul expertului este furnizat numai la cererea unei instanțe (și trebuie să fie prezentat în scris, sub forma unui raport de expertiză). Raportul de expertiză trebuie să includă o descriere detaliată a investigațiilor efectuate, a concluziilor formulate pe baza constatărilor și răspunsuri motivate la întrebările adresate de instanță.

În cazul în care o instanță solicită avizul unui expert fără un raport de expertiză, avizul expertului este considerat probă scrisă prezentată de către expert (similar celorlalți participanți la procedură) sau care este solicitată de instanță în conformitate cu procedura prevăzută în Codul de procedură civilă.

Articolul 198 din Codul de procedură civilă prevede următoarele norme pentru prezentarea probelor scrise:

Probele scrise pot fi prezentate de către participanții la procedură sau pot fi solicitate de o instanță în conformitate cu procedura prevăzută în cod.

Probele scrise trebuie să fie prezentate în forma prevăzută de Codul de procedură civilă: un participant la procedură care demonstrează conținutul unui document procedural cu probe scrise trebuie să atașeze documentele originale sau copii ale acestora (copii în format digital), astfel cum au fost certificate de către o instanță judecătorească, un notar (sau o altă persoană care este autorizată să desfășoare acțiuni notariale), un avocat care participă la procedură sau persoana care a emis (primit) documentul. Instanța poate solicita, din proprie inițiativă sau la cererea unui participant la procedură, să îi fie prezentate documentele originale. O solicitare din partea unui participant la procedură de prezentare a documentelor originale trebuie să fie depusă împreună cu cererea sa principală, cererea reconvențională, memoriul în apărare sau alte documente de procedură ale părților. Părțile pot depune o astfel de cerere la o dată ulterioară în cazul în care există motive obiective pentru nedeplinirea mai devreme sau dacă admiterea cererii în cauză nu va întârzia soluționarea cauzei. În cazul în care doar o parte a unui document se referă la conținutul documentelor de procedură, pot fi prezentate în instanță doar părțile relevante (fragmente, extrase).

Toate documentele de procedură și anexele la acestea trebuie să fie prezentate în instanță în limba lituaniană, în afara anumitor excepții prevăzute de legislație. În cazul în care părțile cărora trebuie să le fie notificate documente de procedură nu înțeleg limba lituaniană, trebuie să fie prezentate în instanță traduceri ale documentelor respective într-o limbă pe care aceștia o cunosc. În cazul în care este necesar, în temeiul codului, ca documentele care trebuie prezentate să fie traduse într-o limbă străină, părțile trebuie să prezinte traduceri certificate ale acestora în instanță în conformitate cu procedura legală stabilită.

Documentele originale de la dosarul unei cauze pot fi returnate la cererea celor care le-au prezentat. În acest caz, trebuie să fie păstrate la dosar copii ale documentelor care urmează să fie returnate, certificate în conformitate cu procedura prevăzută în cod.

2.6 Unele mijloace de probă au o forță probantă mai mare decât celelalte?

În temeiul articolului 197 din Codul de procedură civilă, documentele eliberate de autoritățile de stat și municipale care au fost aprobate de către persoane autorizate de stat, în limitele competențelor lor și în conformitate cu cerințele aplicate formei documentelor specifice, pot fi considerate probe scrise oficiale și vor avea un efect probatoriu mai puternic. Faptele indicate în probele scrise oficiale sunt considerate a fi pe deplin dovedite până când acestea sunt contrazise de alte elemente de probă în cadrul procedurilor, cu excepția declarațiilor martorilor. Interdicția privind utilizarea declarațiilor martorilor nu se aplică în cazul în care aceasta ar contrazice principiile bunei-credințe, echității și caracterului rezonabil. Valoarea probatorie a probelor scrise oficiale poate fi atribuită, de asemenea, altor documente, precum și actelor legislative.

2.7 Pentru dovedirea anumitor fapte, sunt obligatorii anumite tipuri de probă?

Împrejurările unei cauze care trebuie, conform legii, să fie dovedite prin anumite mijloace de probă nu pot fi dovedite prin niciun alt mijloc de probă [articolul 177 alineatul (4) din Codul de procedură civilă].

2.8 Martorii au prin lege obligația de a depune mărturie?

O persoană citată ca martor trebuie să se prezinte în fața instanței și să ofere probe veridice. O persoană citată ca martor este răspunzătoare în temeiul legii pentru neîndeplinirea obligațiilor care revin unui martor (articolul 191), și anume i se poate impune plata unei amenzi.

2.9 În ce cazuri poate un martor refuza să depună mărturie?

Un martor poate refuza să depună mărturie atunci când mărturia sa ar constitui probă împotriva propriei persoane, împotriva membrilor familiei sale sau împotriva rudelor apropiate.

2.10 Persoana care refuză să depună mărturie poate fi sancționată sau obligată să depună mărturie?

În cazul în care martorii, experții sau interpreții nu se prezintă la audiere, instanța va întreba persoanele care participă la procedură dacă se poate soluționa cauza în absența martorilor, a experților sau a interpreților și va dispune continuarea sau amânarea ședinței de judecată. În cazul în care un martor, un expert sau un interpret citat nu se prezintă în instanță, fără motive întemeiate, acesta poate fi pasibil de o amendă de până la 1 000 LTL. Un martor poate fi adus cu forța în instanță pe baza unei decizii judecătorești (articolul 248 din Codul de procedură civilă).

2.11 Există persoane cărora nu li se poate cere să depună mărturie?

Următoarele persoane nu pot fi audiate în calitate de martori:

reprezentanții în procedurile civile și administrative sau avocatul apărării în cadrul procedurilor penale, cu privire la împrejurări de care au luat cunoștință în calitate de reprezentant sau de avocat al apărării;

persoanele care nu sunt în măsură să înțeleagă împrejurări relevante pentru cauză sau să furnizeze probe corecte ca urmare a unor handicapuri fizice sau mentale;

preoții, cu privire la împrejurări aflate în timpul spovedaniei;

medicii, cu privire la împrejurările care intră sub incidența secretului profesional;

mediatorii, cu privire la împrejurări de care au luat cunoștință în timpul unei proceduri de mediere în vederea concilierii.

Alte astfel de persoane pot fi definite, de asemenea, prin lege.

2.12 Care este rolul judecătorului și al părților în audierea unui martor? În ce situații martorul poate fi audiat prin intermediul videoconferinței sau prin alte mijloace tehnice?

După clarificarea relației martorului cu părțile, cu terții și a altor împrejurări relevante pentru evaluarea depoziției martorului (studiile, profesia martorului etc.), instanța va invita martorul să declare în fața acesteia informațiile pe care le cunoaște cu privire la cauză și să evite orice informație pentru care martorul nu este în măsură să specifice sursa.

După depunerea depoziției sale, martorului îi pot fi adresate întrebări. Un martor va fi interogat mai întâi de către persoana care a solicitat citarea martorului și de către un reprezentat al persoanei respective, iar ulterior de alți participanți la procedură. Un martor citat la inițiativa instanței este interogat mai întâi de către reclamant. Judecătorul trebuie să ignore întrebările cu răspuns sugerat și întrebările irelevante pentru cauza respectivă. Judecătorul are dreptul să adreseze întrebări în orice moment în timpul examinării martorului. Dacă este necesar, la cererea unui participant la procedură sau din proprie inițiativă, instanța poate să reaudieze un martor în cadrul aceleiași ședințe de judecată, poate să cheme martorul audiat la o nouă ședință de judecată a aceleiași instanțe sau să confrunte martorii între ei.

În cazuri excepționale, în care este dificil sau imposibil să se audieze un martor în instanță, instanța sesizată cu o cauză are dreptul să administreze o mărturie scrisă în cazul în care, în opinia instanței și având în vedere identitatea martorului și fondul împrejurărilor cu privire la care urmează să fie depusă mărturia, acest lucru nu va avea un efect negativ asupra stabilirii faptelor esențiale din speță. La inițiativa părților, un martor poate fi citat pentru o audiere

suplimentară în instanță, dacă acest lucru este necesar pentru stabilirea mai detaliată a faptelor cauzei. Înainte de a depune mărturie, martorul trebuie să semneze textul prestabilit al jurământului și este avertizat după confirmarea scrisă că furnizarea de probe false constituie infracțiune. Mărturia scrisă trebuie să fie depusă în prezența unui notar și este certificată de acesta.

Participarea la ședințele de judecată a participanților la procedură și examinarea martorilor la domiciliul acestora pot fi asigurate prin intermediul tehnologiilor de informare și comunicare electronică (prin intermediul videoconferințelor, a teleconferințelor etc.). În cazul în care se utilizează astfel de tehnologii în conformitate cu procedura stabilită de Ministrul Justiției, trebuie să se asigure că participanții la procedură sunt identificați în mod fiabil și că datele (probele) sunt înregistrate și prezentate în mod obiectiv.

În plus, articolul 803 din Codul de procedură civilă prevede posibilitatea ca instanțele din Republica Lituania să solicite unei instanțe dintr-un alt stat să utilizeze tehnologiile de comunicare (videoconferință, teleconferință etc.) pentru obținerea de probe.

3 Evaluarea probelor

Instanța evaluează probele în cadrul procedurii în conformitate cu propria sa convingere, pe baza examinării complete și imparțiale a faptelor prezentate în cadrul procedurii și în conformitate cu legea.

3.1 Când probele nu au fost obținute legal de către una dintre părți, există restricții pentru instanță în ceea ce privește luarea în considerare a acestor probe în formularea hotărârii?

Datele factuale sunt stabilite prin următoarele mijloace: declarații ale părților și ale terților (direct sau prin intermediul unui reprezentant), depoziții ale martorilor, probe scrise, probe materiale, procese-verbale întocmite în urma cercetării la fața locului, concluzii ale experților, fotografii, înregistrări video și audio obținute în mod legal și alte elemente de probă. Datele factuale care constituie secret de stat sau secret profesional nu pot, în mod normal, să servească drept probe în procedurile civile până când acestea nu sunt declassificate în conformitate cu procedurile prevăzute de lege. Datele primite în cursul unei proceduri de mediere în vederea concilierii nu pot servi drept probe în procedurile civile, cu excepția cazurilor prevăzute de Legea privind medierea în vederea concilierii în litigiile civile.

Ar trebui remarcat, de asemenea, că, în conformitate cu articolul 185 din Codul de procedură civilă, instanța trebuie să evalueze elementele de probă în cadrul procedurii în conformitate cu propria sa convingere, pe baza examinării complete și imparțiale a faptelor prezentate în cadrul procedurii și în conformitate cu legea. Niciun element de probă nu are un efect predefinit asupra unei instanțe, cu excepția cazului în care acest lucru este prevăzut în Codul de procedură civilă.

3.2 În calitate de parte într-o cauză, propria mea declarație va conta ca probă?

Da (a se vedea punctul 2.4).

Ultima actualizare: 21/11/2018

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.